

DOM, CESARJA!

Domači Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu 30. januarja 1898.

Štev. 2.

Otroci pri jasticah.

Osebe: Marija in Jožef in deset otrok.

Marija:

O deca, pridi k Jezušku,
V očesci jasni gledaj Mu!
In primi Ga za rokico
Prav rahlo in poljubi jo,
Pobožaj ličice ljubó,
Ne bo se hudoval za to.

Otrok:

Ne upam si.

Jožef:

Otroci, bliže pridite!
Otroka v jasilih vidite —
Naš Bog in Stvarnik vseh reči
Tu v jasilih kot otrok leži.
In ljub takó,
Tako srčno!

Drug otrok:

Ne upam si.

Marija:

Otroci, semkaj k Jezušku!
V očesci ljubki glejte Mu!
Ima vas rad, udan je vam,
Zakaj stojite daleč tam?
Prijazno miga, se smehlja,
Ker govoriti še ne zná.
O deca, pridi k Jezušku,
V očesci jasni gledaj Mu!

Otrok:

Ne upam si.

Jožef:

Če dober si otrok, le sém!
Pobožen bodi mi pri Njem!
Takó naš Jezusček želi,
In se pristrčno veselí.

Marija:

Kdor zlobno pa ima srce,
Pred njega stópati ne smé.
On blag je, ljubezniv, kroták.
In ti, otrok, si tudi tak?

Marija:

Otroci, semkaj k Jezušku!
V očesci ljubki glejte Mu!
Častite sladko Detece,

Ljubite Je in pomnite:
Kjerkoli ste, kjer vaš je pot,
Sledi z očesci vam povsod.
In vidi vas, če ste domá,
Če zunaj sredi ste poljá,
V temini vidi vas noči,
Kar mislite, Mu skrito ni.

O čujte vsi,
Kaj On velí!

Prvi otrok:

Kaj pa praví?

Marija:

„Očeta, mater vsakikrat
Ubogaj hitro, slušaj rad!
In bratec tvoj naj bo ti drag
In sestra in otrok vsak.“
Uljuden bodi, ne kljubuj,
Ne zabi, kaj ti pravim, — čuj:
„Povsod in vselej Dete to
Uperto v té ima oko.“

(Porine drugega otroka naprej.)

Tako, otroček, le naprej!
V očesci Jezusčkovi glej!
Ko zjutraj posteljo pustiš,
Zvečer utrjen pa zaspíš,
Bedi On vselej nad teboj,
In v té pogled upira Svoj.
Tvoj Jezus vidi Te povsod:
Če na polje ubereš pot,
Če se igraš, z jedjó krepčáš,
Če z bičem pokaš, če skakláš.
Otroci, semkaj k Jezušku!
V očesci mili glejte Mu!

Jožef:

Če zlobnega storite kaj,
Nič več ni dober vam tedaj,
In srd vam koj
Pokaže Svoj.

Pogled od vas obrne Svoj,
In, pomnite, kaj se zgodi:
„Koj angeljček od vas zbeži,
Če Jezus več ne zrè na vas,
Potem sami ste. In tačas —
Tačas vse polno rev, nadlog
In bóli v srcih je otrok.“

Pogled Njegov
Vam blagoslov
In srečo dá.“

Nesrečen bi otrok bil ti,
Ko ne bi Jezusa oči
Na tebe gledale vse dni!!

Marija:

Iz Jezusčkovih pa očes
Veselj se žari nebes,
In blagoslov povsodi
Z otrokom dobrim hodi.
Posebno pa v božičnih dneh
Ljubezen Mu žari v očeh,
Po lici je veselja svit
Kot solnce zlati žar razlit.

(S posebnim povdarkom.)

Bodite čistega srca,
Da Jezusček vam srečo dá!

Jožef:

Zato, otroci, vsi recimo:
„O Jezus — (vsi otroci)
Tebi le živimo!“
(Trkajo si na prsi.)

Marija:

Za rokico ga primite,
Poljub na njó pritisnite!

Jožef:

To rokico pogledjte zdaj!
Ustvarila iz nič nekdáj
Stvari je vse — nebroj zvezdic,
Nebroj živalij in cvetic.
Le primite to rokico,
Spoštljivo poljubite jo!

Marija (žalostno):

Tecite solze iz očes!
Pribita bo na križa les
Ta nežna rokica trdó,
Oh, žebelj ta predrl jo bó.
Krvi bo svete brizgnil tok. —

Prvi otrok:

Zakaj pa to?

Marija:

Pogum, otrok!

Na križ se Jezus dá razpeti
Zato, da bomo mi otéti.
Nebeško Detece je ljúbo
Od nas odvrglo pogubo.
Kdo take je ljubezni vnet,
Kot On, ki je odrešil svet?!
Za rokico Ga primite,

Poljub na njo pritisnite!
Recite z mano: „Jezusček,
(vsi otroci:) Tebi živimo;
O Jezusček, — umremo Tebi.

Marija:

Pobožajte mu ličice,
Ne bo jezil nad vami se.
Le glejte Dete ljubko to!
Njegovo lice nežno, krásno,
In čelo vedro je in jasno!
Lasje so svétli kót zlató,
In mehki — kakor da bi bila
Pretkana z zlatom mehka svila.

Vsi otroci:

O ljubi, sladki Jezusček!

Jožef:

Otroci, Dete malo to
Po smrti sódilo nas bo.
O blagor nam, če bo tedaj
Sijal z Njegovih lic smehljá!
Gorjé pa, če tačas obraz
Obrnil bode proč od nas!
Gorjé, če bo srdit velél:
Poberi doli se — v pekél!
Ne pridi nikdar več nazaj!
Gorjé, če ne pusté nas v raj!

Marija:

Pobožno k Jezušku molite.
Srcé mu svoje podarite,
Da vede sabo v raj vas srečni
K božičnici najlepši — večni!

Otroci (pokleknejo, molijo:)

O Jezusček! — Tebi živimo!

Marija in Jožef:

Amen!

Otroci:

Tebi, Jezusček, umremo!

Marija in Jožef:

Amen.

Otroci:

O Jezusček! — mi vsi smo Tvoji
V življenji in po smrtnem boji.

Marija in Jožef in otroci:

Amen.

(Hočejo iti.)

Marija:

Počakajte, počakajte!

Nebeško Dete zalo
Darov vam je poslalo, —
Le spravite
In mislite
Prav dostikrat na Detece,
Na očke in na rokice,
Na ljubko, rožno ličice!

(Konec.)

Božično darilo.

(Prevel Bogdan.)

Bil je božični večer. Lahke snežinke so padale na zemljo in se deloma zopet tajale na kamnitem tlaku ali légale mokre in mrzle na plašče in vrhne suknje neštevilnih ljudij, ki so ob tisti uri vrveli po mestnih ulicah.

V svetilkah je migljala plin z motnim in medlim svitom v težkem meglenosivem zraku in sem pa tje je padla svetla proga na tlak — bil je svit, ki je prodiral iz pritličnih oken. Cesta, po kateri vodimo prijaznega bralca, je precej tiha, odročna (zatišna) in, ker tukaj ni prodajalnic z visokimi okni, v katerih razstavljajo na ogled raznovrstne dragocenosti in lepote —, zato tudi na ta večer ni bilo mnogo šetalcev (izprehajalcev) tukaj in lahko si čul celo tu in tam prav razločno smeh in kramljanje (govorjenje), vesele glasove in radost otrok iz notranjih prostorov hiš. Saj je bil božični večer in naj bo izbica še tako majhna in ljudje še tako siromašni —, če imajo majhne otroke, pride gotovo tudi k njim Božje Dete.

Izmed malobrojnih ljudij, ki so šli ob tem času po tihotni, odročni cesti, vzbujala sta pozornost nek gospod in neka gospa. Gospod je bil odet z dragocenim temnosivim vojaškim plaščem, gospa pa je bila oblečena v temno-črna krila in obraz ji je zakrivala gosta tančica. Tako odlični šetalci so le redkokdaj zablodili v ta siromašni kraj in zato je marsikdo pogledal začuden za nemo šetajočim parom, posebno, ker se je mimogredočim zdelo, da slišijo od gospe zdaj pa zdaj glasno plakanje.

Bil je to major Štefan pl. Greif in njegova soproga. Neutolažena roditelja sta bila izgubila še le pred 14. dnevi oba otroka, svoja edinka, ki sta jima umrla vsled vratne vnetice in zato sta hotela kolikor mogoče malo videti in slišati o veselju, katero vzbuja božično drevesce na ta večer. Zato sta si bila izvolila za današnji izprehod to zapuščeno ulico in zato je jokala bedna žena skoro neprenehoma, in njenemu soprogu, ki jo je izkusil zopet in zopet tolažiti, obtičale so vedno spet besede v grlu in njegov glas je zvenel raskavo in hripavo.

„Danes nama sploh ne bi bilo treba iti na izprehod, Štefan,“ tarnala je gospa.

„Dà,“ odgovoril je ta s slabim glasom, „trnjeva pot je — tudi za me. Toda veš, da ti je zdravnik zelo resno in nujno zaukazal, da hodi vsak dan jedno uro na prosto šetat se.“

Zopet sta molčala nekaj časa in šla naprej. Tu je presekal naenkrat rezek, neubran glas tišino. Kričeč, razsajajoč ženski glas se je menjaval z srce pretresujočim jokom otroka. — Šetalca, ki sta bila zlovoljno molčala, sta naenkrat postala. Major je pogledal na hišo; bila je nizka podrtija s pošev visečimi okni, ki so bila razven tega na mnogih mestih s papirjem zalepljena. Temen

prehod skozi ozka vrata, enak odprtini, vodeči v klet, mu je zijal naproti.

„Naenkrat je nekdo odpahnil vrata, vodeča v vežo in pri medlem svitu, ki je prodiral od znotraj vën, zagledal si lahko surovo, slabo oblečeno žensko, ki je vlekla majhnega, a bornega črviča, deklico, kakor je bilo videti, za lase venkaj in je vrh tega neusmiljeno tolkla s pestjo ubogega otroka.“

Otrok skoro ni mogel več kričati. Slabi, tenki glasek se je bil ubil in le še nerazločni, ihteci zvoki so prihajali iz grla preplašene deklice. Temu glasneje je kričala, psovala, lajala surova baba.

Major je stopil s par hitrimi koraki skozi vrata v temno vežo; njegova žena se je trdo oklenila njegove roke in mu tresoč se sledila.

Naenkrat je padla prav težko njegova močna roka na ramo babe — „kaj počenjate z otrokom, vi zverina?“ zavpil je z gromovitim glasom.

Z vriščavim krikom je odskočila baba nazaj; toda že v naslednjem hipu se je zopet osrčila in začela javkati: „Ah gospod, mi smo taki reveži; moj mož zapije vse na žganju, in ta otrok — ni moj, mož ga je imel že poprej s svojo prvo ženo — in ta m... mi je razbila povsem novo skledo; in v takem položaju naj bi se ne ujezila?!“

„Ubogo dete“, je šepetala majorjeva gospa in opazovala s pomilujočimi pogledi razcapano, tresoč se bitje, katerega obraz je bil od sledov grdega ravnanja, katero je prebila, grozno popačen.

„Veste kaj, ženska“, ustavil je major na kratko besede, ki so se valile babi iz ust; „jaz se nočem prepirati z vami radi nečuvno surovega ravnanja z ubogim otrokom; tudi vas nočem izročiti policiji, kakor bi se za vas prav za prav spodobilo, temveč — oprostiti vas hočem tega otroka, hočem ga vzeti seboj in za-nj skrbeti.“

„Kako — kaj — gospod? otroka mi hočete vzeti —? Kaj bi pa moj mož dejal, on bi takoj menil, da sem jaz sama Zofika storila kaj žalega.“

„Zofika ji je ime, kakor najini umrli hčerki! Štefan — vzemi jo seboj,“ šepetala je majorka.

„Kje pa je vaš mož, oče tega bednega bitja?“

„Notri v izbi leži, da bi prespal svojo pijanost.“ Major je sledil babi notri pred postelj popolnoma pijanega moža in ga je krepko stresel. Iz početka je le nekako zakrutil, nazadnje pa se je zdelo, da je lepo zveneči glas plemenitega majorja vendar malo pregnal njegovo pijanost, dvignil se je na pol in debelo gledal tuje gospoda.

„He, mož! Vaša žena grdo ravna z le-tem otrokom — z vašim otrokom ravna na nezaslišano grd način — kako morete to trpeti in poleg tega mirno spati?!“

„Kdo pravi, da mirno spim?“ je zamrmral pijanec, „jaz ne spim mirno, ta baba je moja nesreča, moja poguba — noč in dan mi ne dá miru!“

„In vi si iščete pokoja v žganju, vi brezsrčni oče!“

„Gospod, le včas izpijem kapljico zoper žejo — le prav redkokdaj!“ In, kakor delajo pijanci iz navade, začel je ta izprijeni, propali človek plakati kakor otrok.

„Pustite javkanje, vi grdi strahopetec“, reče major strogo, „poslušajte mene. Jaz sem cesarski major. Skrbeti hočem za zapuščeno dete, toda le s pogojem, da odstopite meni vse pravice do otroka.“

Nekaj trenutkov je pijanec zijal v tujega gospoda. Slednjič se je zdelo, da prodira pomen tega, kar je slišal, v njegove od pijanosti zmešane možgane; prikimal je z glavo in pritrdil majorju s tem, da mu je udaril v roko

z obema rokama. „Ah dà, vzemite seboj Zofiko, gospod! slabše se ji ne more goditi nikjer, kakor pri moji ženi, in zdaj pa me pustite spati, gospod; človek hoče tudi svoj pokoj imeti!“

Zgrozil se je gospod pl. Greif in se obrnil proč od surovega, poživljenega žganjarja, ki je bil že zopet padel nazaj na postelj. Stopil je proti durim.

Tam si je prizadevala njegova gospa, pomiriti in potolažiti ihteče dekletce, ki je plašno čepelo pri durih. Pogladi ji je bila zmedene, razmršene lase raz čelo in ji je otirala s svojo fino belo žepno ruto kri, ki je vedno na novo vrela iz odrtega lica.

Molčé je vzel major tresoče se malo bitje na ramo. Gledalo je tujega, resno-zročega moža z velikimi, od strahu razširjenimi očmi.

„Torej v božjem imenu“, je šepetal, ponudil svoji ženi roko, katero je imel prosto in tako sta zapustila oba grozni kraj bede in greha, in molčé sta stopala dalje, skoro hitela sta, ne več kakor trudna šetalca brez namena, temveč kakor ljudje, katerim je treba tudi kaj storiti, ali ki ne smejo česa zamuditi na sveti večer.

„Za Boga, Vaša milost, kaj pa je to?“ vzkliknila je Polona, stara kuharica majorjeva, in vila roke, ko je zagledala svojega gospodarja, ki je vstopil z razcapanim, krvavečim otrokom na naročji.

„Božično darilo, kakor vidiš, Polona,“ je odvrnil major dobrovoljno. „Ime ji je Zofija, kakor našemu umrlemu angeljčku, in mislimo si, da nam je božje Dete podarilo danes to nadomestilo.“

„Dà, to upamo“, je pokimala gospa, „in zdaj, Polona, zakuri otroško sobo in prinesi ubogi izstradani tičici gorke juhe.“

Polona je zmajala z glavo in se odstranila, da izvrši povelje gospôde. Med tem je posadil major malo deklico na zofo in gospa si je prizadevala, pa brez vspeha, potolažiti preplašeno dete in je pregovoriti, da bi bilo bolj zaupljivo.

„Pusti jo, pusti,“ branil je nazadnje major, „preveč razburjena je in preplašena, jutri bo že bolj zaupna in nama bo odgovarjala.“

„Polona, vzemi za sedaj dekletce seboj vèn,“ velel je takoj na to služabnici, ki je bila vstopila. „Daj ji jesti in pripravi ji posteljico, morebiti bo tebi nasproti manj boječa.“

Molčé je premeril major nekolikokrat sobo, potem je obstal pred svojo soprogo. Morebiti sva se prenaglila, moja draga,“ prišel je nekako pobito; „kdo vé, kakšen je otrok, ali nama bo napravljval veselje ali žalost; na vsak način sva se prenaglila!“

„O Štefan, ne govori zdaj o tem! Midva vendar nisva mogla pustiti deteta v rokah surove matere, — ne, to je bilo nemogoče. Misliva si v resnici, da je to za naju božično darilo in hočeva si pošteno prizadevati, da postane kaj dobrega iz otroka. Drugo prepustiva Bogu!“

„Amen“, je dejal major ganjen in je objel svojo ženo.

* * *

„In mi upamo, da major in njegova vrla soproga svojega velikodušnega sklepa ne bota nikdar obžalovala.“

Doslej je Zofika še neokretna, boječa in nespretna, toda hvaležna je za vse in Polona jo navaja k temu in onemu, popravlja njene napake, da dobi malo več „olike in omike“, kakor pravi starka.

Major pa pravi potem smeje se, „olike“ bo dekletce že kmalu dovolj dobilo, če ima le tudi dobro srce in razum, potem je vse dobro.

Mariji.

(Za svečnico.)

Oj bitje nedosežno!
Od nekđaj Te hvaležno
Človeški rod slavi.
Saj Ti si luč mu dala,
Ki témo je pregnala
Poganske mu noči.

Med sine najzvestéje,
Najvdaneje se šteje
Slovenski verni rod.
Kako Te vnet proslavlja!
Svetišča Ti postavlja
In známenja povsod.

Kot prósta v zraku ptica
Prepeva Ti žanjica,
Ki pót ji z lic kaplja.
Prosečo pesem peva
Osamljena Ti deva
Potrtega sreča.

Bežé pred vsako silo
Slovenci v Tvoje krilo —
O, sprejmi jih, varuj!
Slovencem to dosézi,
Da z Bogom móčnim v zvézi
Naval odbije tuj!

Kot otročiče ljube
I zadnji dan pogube
Obvárui, mati nas!
Da res otroci Tvoji
Po zemskem bomo boji,
Le Tvoji — večni čas!

Bogdan.

Turški Pavliha.

Da je bil turški Pavliha res v celem turškem cesarstvu, priča že samo njegovo ime. Njegova žena mu je navadno rekla — teliček, na sultanovem dvoru je bil pa znan z imenom Abdul Kerab Isram Mustafa. Bil je poseben prijatelj modrijanov, takozvanih „sofistov“. Nekega dne povabi celo kopo izmed njih na večerjo. Sofisti posedéjo okrog mize, Abdul Kerab se pa nekako boječe bliža kuhinji.

„Draga ženka“, začne prav pohlevno prositi, „povabil sem . . .“

„Kaj si povabil? Zopet one lačne potepuhe! Misliš, da jih bom jaz pitala? O ne; ste preneumni.“

Kaj naj revež stori? Zagrabi največjo skledo ter jo postavi pred svoje prijatelje.

„Dragi bratje,“ pravi Pavliha, „v tej skledi sem vam hotel boba prinesiti, a žena mi ga noče dati. Srce me boli, toda ne morem vam pomagati.“ —

Neko noč je glasno klopotanje oken vzbudilo Pavliho iz trdnega spanja. Misleč, da so tatovi, sname puško s stene ter oprezno stopa k oknu. Pazno pomolivši glavo skozi okno, zagleda na koncu vrta neko belo človeško obliko, zibajočo se semtertje. Pavliha se zelo prestraši, vendar toliko ima še poguma, da sproži puško, potem se pa zarije globoko v posteljo. Drugo jutro gre gledat, če je koga ustrelil. Kako se pa začudi, ko vidi svojo sušečo se srajco ravno čez prsa prestreljeno. „Alla il Alla,“ reče Pavliha, „ko bi bil jaz v tej srajci, pa bi bil sam sebe ustrelil.“ —

Kakor ima vsak človek dovolj sovražnikov, tako jih je imel tudi turški Pavliha. Njegov največji sovražnik je bil dvorski šaljivec. Njemu je bilo znano, da Pavliha nikdar ne razlaga Korana. (Pavliha je bil namreč opravljal tudi to službo.) Dvorski ali sultanov šaljivec je sklenil, da hoče Pavliho pri prvi priložnosti osramotiti. Takoj prvo nedeljo je bil ves dvor v Pavlihovi mošeji ali cerkvi; še celo sultan ni hotel doma v haremu ostati. Mošeja je bila tako natlačena, kakor še nikoli prej.

Ob določeni uri se prikaže Pavliha s Koranom v roki na leci. Ko prebere predpisano poglavje (kakor pri nas evangelij), zapre z glasnim ploskom Koran.

„Ali je vam vse jasno, kar sem bral?“ vpraša Pavliha svoje poslušalce, ki so mu vsako nedeljo odgovarjali z „da“, če ga prav niso nič razumeli.

„Ali je vam vse jasno?“

„Ne, ne, ni nam jasno,“ hitro odgovori sultanov šaljivec.

„Meni tudi ni,“ odvrne Pavliha ter jo pobriše z lece. Za jedenkrat je dvorskemu šaljivcu spodletelo. Takoj drugo nedeljo se mora maščevati.

Zopet je bil ves dvor v cerkvi; ljudstva pa še mnogo več, ko prejšnjo nedeljo.

Prebravši določeni epistelj, vpraša Pavliha z močnim glasom: „Ali vsi razumete?“ „Nekteri razumejo, nekteri pa ne,“ odvrne sultanov šaljivec.

„Prav“, reče Pavliha, „pa naj tisti, ki razumejo, razložé onim, ki ne razumejo.“ „Am. Sl.“

Drobiž.

Trojna želja. Trije veseli fantje so sedeli pri pi-jači in govorili o marsičem. Konečno so se menili o tem, česa bi si vsak želel. Prvi reče: „Jaz bi si želel, da bi vsi jarki okoli Štrasburških zidov bili napolnjeni s šivankami, pri vsaki šivanki, da bi bil krojač ter celo leto šival vreče. Te vreče naj bi pa bile napolnjene s cekini in potem bi imel dovolj.“ Drugi pa reče: „In jaz bi si želel, da bi Štrasburška cerkev bila do stropa napolnjena z belim papirjem, na njem da bi bile same menjice in vsaka da bi se glasila na vse vreče cekinov, katere si ti želiš.“ — „In jaz bi si želel,“ reče konečno tretji, „da bi vaju oba dva hudič vzel in jaz ostal vaš dedič!“

Slavni pisatelj in njegov služabnik. Slavni angleški pisatelj Swift je enkrat popotoval. Prenočil je v neki gostilni in drugi dan zapazil, da njegovi čevlji niso osnaženi. — „Zakaj nisi mi osnažil čevljev?“ krega zjutraj slugo. — „Jaz sem mislil, gospod“ — izgovarjal se je lenuh, — „da je bote zopet itak umazali, ko bomo dalje potovali.“ — Swift ni rekel ničesa, skrivaj je pa ukazal gostilničarju, da naj slugi ne da nobenega zajutreka. Ko so bili že konji napreženi in se je hotel Swift s slugo že na voz uvesti, oglasi se sluga, da še ni zajutrekoval. — „Itak bi zopet postal lačen“ — odgovori gospod ter ukaže voziti. — Ko sta se peljala na hrib in oba raz voz skočila, potegne Swift iz žepa molitvenik in moli. Sluga je šel nekoliko korakov za njim. — Kam pa potujeta? — vpraša slugo neki gospod. — Mi dva potujeva v nebesa“ — odreže se čemerno sluga — moj gospod moli in jaz se postim.“

Kaj naredi prava vera! Japonski cesar je poklical nekega dné jezuita P. Necker-ja k sebi in mu rekel: „Povejte mi prav odkritosrčno, — jaz obljubim, da nikomur ne povem — ali vi misijonarji res verujete to, kar učite? Poklical sem naše verske učitelje in jih vprašal, kaj mislijo o svojih naukih. In povedali so mi, da so to, kar ljudstvu pripovedujejo, same laži. — Misijonar pokaže na globus, ki je stal v dvorani in pravi cesarju: „Zmeri ocean, ki sem ga prevozil, da sem prišel v Japan, in potem pomisli, kaj sem s tem pridobil in kako plačilo me čaka. Vaši „bonci“ (tako se imenujejo tam duhovni) so bogati, srečni, in imajo vsega dovolj. Jaz sem pa vse zapustil, da sem prišel k vam oznanjevat ta nauk. Povej mi sedaj, o cesar, ali bi bilo mogoče, da bi bil toliko tvegati, če bi ne bil prepričan, da je ta

nauk za vas koristen? Tako se je odrezal služabnik Kristusov.

Gospodarske stvari.

Kako se poskusi krompir. Da se poskusi krompir, če je dober, je treba enega prerezati in oba dela drgniti drugega ob drugega. Če je krompir dober in močnat, se oba dela sprimetata in na roboh in na površju se pokažejo lahke pene. Vode ne sme priteči tudi ob stiskanju nobena kapljica. Če se to zgodi, je krompir voden, in ko se skuha, ima slab okus. Barve mora biti krompir notri ali bele ali pa rumenkaste. Sicer pravijo, da se krompir, ki je popolnoma rumene barve, slabo skuha; vendar so tudi vrste rumenega krompirja, ki so zelo dobre.

Uganke.

Kdo sem?

I.

Z g donim čez hrib in plan,
S k zori me solnce vroče,
Vetra ziblje me šepet.
S p drsim raz hrib strmán,
Zasipavam drevje, kočé,
Vzbujam, širim strah, trepét.

II.

Z m me nimaš nič kaj rad,
Pred menoj pobegneš k peči;
Z v pa — smem ponosno reči —
Čisla me Sloven, Hrvat.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev skakalnice v I. številki.

Kaj pa je tebe treba bilo,
Dete ljubo, dete lepo!
Meni mladi deklici,
Neporočeni materi? —
France Prešern.

Rešitev skakalnice v I. štev. so nam poslali: J. R. . . . a, bogoslovec v Mariboru. Učenke: Katinka Silan, Ana Havbic, Barbara Boltžar, Kristina Hafner, Micika Tischler, Franciška Cehner, Helena Volbank in č. g. Anton Kaplan v Škocijanu; Ivan Drašler na Drašici.

Smešničar.

* Zakaj je cigan črn? „Povej mi, cigan, zakaj da si tako črn?“ vprašal je enkrat v šali neki veseli gostilničar cigana, ki si je prišel kupit glažek žganja. — „Ko sem se porodil, je solnce baš mrknulo“, kakor so mi mati pravili, „in od te teme sem tako črn postal.“

* Zakaj se mora voz vstaviti? Neki gospod se je vozil po cesti kakor brez pameti. Proti njemu je šel vesel popotnik. „Oj, gospod, ustavite“, zakliče na enkrat popotnik. Gospod takoj ustavi konje. „Kaj se je pa zgodilo?“ vpraša ves ustrašen. — „Sučejo se vam kolesa pri vozu!“ glasil se je odgovor, in že je šel popotnik hitro naprej, niti ne čakavši gospodove zahvale.

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.
Odgovorni urednik Iv. Terselič.
Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.